

Kunst- und Ausstellungshalle der Bundesrepublik Deutschland

De tentoonstelling

Na de Verenigde Staten in 1996-1997 en Frankrijk in 1998, heeft Duitsland het zeldzame voorrecht een deel te mogen ontvangen van de angstvallig bewaakte schatten van het Nationaal Paleismuseum van Taipei (Taiwan). Het zijn kunstwerken die door de opeenvolgende Chinese keizers werden verzameld en die belangrijke getuigenissen vormen van een der oudste culturen ter wereld.

De 400 werken die te Bonn worden ten toon gesteld, werden door de organisatoren zorgvuldig gekozen om niet enkel de diversiteit en de creativiteit van de Chinese kunst te weerspiegelen, maar ook de maatschappelijke, intellectuele en politieke stromingen uit de Chinese geschiedenis. De tentoonstelling onthult de sensuele pracht van de kunst aan het Keizerlijk Hof en toont meesterwerken uit de aan symbolen zo rijke traditie van de Chinese geleerden. Ze legt de nadruk op de plaats van de mens in de natuur en de samenleving en snijdt ook thema's aan zoals het belang van het keizerlijke mecenaat in de dynamiek die voortvloeit uit de confrontatie van esthetische waarden met morele opvattingen en politieke doelstellingen, alsmede op het bewaren en doorgeven van artistieke verworvenheden – gaande van neolithische jaden tot werk uit de moderne tijd.

Op de tentoonstelling zijn alle periodes van de artistieke en culturele geschiedenis van China vertegenwoordigd, van het neolithische China (4000 tot 2000 v. J.C.) tot de gouden eeuw van de T'ang-dynastie (618 – 907 n. J.C.), gevolgd door het Song-tijdperk (960 – 1279), de Mongoolse Yuan-dynastie (1272 – 1368), het Ming-tijdperk (1368 – 1644) en de Mantsjoerijse Qing-dynastie (1644 – 1911).

Prehistorisch jadewerk

Wegens de grote kwaliteit van de opgegraven voorwerpen in jade, noemt men de Chinese prehistorie wel eens "het jaden tijdperk". De traditionele benaming "jade", omvat ook het nefriet, waaruit de meeste stukken eigenlijk bestaan. Uit de 4000 voorwerpen van jade die de Verzameling rijk is, blijkt hoeveel belang de Chinese cultuur altijd aan dat gesteente heeft gehecht. De meeste voorwerpen dateren van het einde van het Neolithicum tot aan begin van het bronstijdperk (3000-1600 v. J.C.) en komen van culturen die leefden op de oevers van het boven- en middendeel van de Gele Rivier. Daar bevonden zich vroeger belangrijke ontginningen waar de kostbaarste jadegesteenten werden opgegraven. De stukken die deze culturen ons nalieten, vallen vooral op door de kwaliteit van de stenen, door hun afmetingen en door hun sobere pracht. De jaden voorwerpen uit het midden-Neolithicum (ong. 4000-3000 v. J.C.) dienden als versiering. Dat bijzonder harde gesteente werd toen al met verschillende technieken tot zeer afwisselende vormen bewerkt. Tegen het einde van het Neolithicum (3000 – 2000 v. J.C.), werden er massa's wapens en rituele voorwerpen van jade gemaakt. Beetje bij beetje werden jaden voorwerpen geïntegreerd in een complex systeem van rituele functies in het kader van de dodencultus; vele daarvan zijn tot op vandaag nog niet volledig ontcijferd. De sporen van continuïteit die men aantreft tot in het bronzen tijdperk, getuigen echter van hun

Kunst- und Ausstellungshalle der Bundesrepublik Deutschland

belangrijke en centrale functie in de dodencultus. Uit de verschillende vormen en kleuren blijkt op welk een hoog peil de samenlevingen stonden, waarin ze werden gecreëerd.

De meeste jaden voorwerpen werden in de Verzameling opgenomen tijdens de Qing-dynastie. De jaden zijn overwegend lichtgroen, wit of amberkleurig – klaarblijkelijk de lievelingskleuren van de keizerlijke verzamelaars.

Ritueel bronswerk uit de Shang-dynastie

Dankzij de dichtheid van de koper- en tinlegering, is brons bijzonder geschikt voor het maken van wapens en recipiënten. De techniek en de uiteenlopende vormen van de bronzen voorwerpen getuigen van de hoge ontwikkeling van de prehistorische beschavingen in Noord- en Midden-China.

De kunst van het brons bewerken bereikte haar hoogtepunt onder de Shang- en de Chou-dynastieën. De oudste stukken uit de Keizerlijke Verzameling stammen uit het begin van de Shang-dynastie en werden samen met de overledenen begraven. Ze dragen dikwijls de namen van de schenker en van de begunstigde van dergelijke voorwerpen, want ze maakten deel uit van de verering van de voorouders. De Chinezen geloofden dat de geesten van de doden het leven van de levenden konden beïnvloeden en hoopten dus ze gunstig te stemmen door offergaven. Bij plechtigheden waar voedsel en drank werden geofferd, gebruikte men recipiënten voor wijn, water en voedsel, allerlei ketels, pollepels en bekers, rituele wapens en muziekinstrumenten. Die voorwerpen waren versierd met fantastische dieren die de samenvielen met de vorm van het van het object en er magische kracht schenen aan te verlenen. Voor sommige soorten recipiënten bestonden er modellen in keramiek, zoals voor de *kuei*-recipiënt met handvatten en de drievoetige *ting*, die zijn betekenis en zijn statut van machtssymbool ontleende aan legenden uit een fabelachtig verleden.

De Keizerlijke Verzameling bevat recipiënten van dat type, zowel in brons als in andere materialen zoals keramiek, hout en jade, gaande van het Shang-tijdperk tot XIXe eeuwse kopieën.

Bronswerk van de Chou- en Han-dynastieën

In de zogenaamde periode van "Lente- en Herfst" (770-481 v. J.C.) en de tijd van de Strijdende Keizerrijken (481-221 v. J.C.), ging de Chou-dynastie ten onder. De graven uit die periode leveren veel bewijzen van het hoge beschavingspeil uit die tijd. De kunst van de bronsbewerking begint te evolueren naar een herinterpretatie van vormen en stijlelementen die typisch zijn voor het einde van de Shang-dynastie. Er komt meer variatie in de tekeningen, lange opschriften vertellen belangrijke historische of maatschappelijke gebeurtenissen, abstracte motieven en damasceringen in goud, zilver en turkoois zijn kenmerkend voor de bronsbewerking aan het einde van het Chou-tijdperk. De bronzen recipiënten waren klaarblijkelijk waardevolle voorwerpen die van generatie op generatie werden doorgegeven. Met het ontstaan van de regionale culturele centra, werden er ook nieuwe technieken voor lakwerk en textiel ontwikkeld. Uit die tijd stammen ook nieuwe vormen voor recipiënten en spiegels, die wellicht bedoeld waren om de geesten op afstand te houden. Op sommige voorwerpen ziet men de invloed van de provincies uit West-Azië: leeuwenmotieven en

Kunst- und Ausstellungshalle der Bundesrepublik Deutschland

druiventrossen die via de zijderoute werden aangevoerd. Tijdens de Han-dynastie, krijgen de bronzen voorwerpen een meer profaan karakter. Er wordt gewerkt met nieuwe materialen en de vormen zijn meer geschikt voor dagelijks gebruik.

Keramik

Met bijna 18.000 voorwerpen, omvat de Keizerlijke Verzameling de grootste collectie Chinees keramiek ter wereld. In China wordt keramiek gewoonlijk "porselein" genoemd (*tz'u*) en vormt het een volwaardige kunsttak. De neolithische culturen maakten al voorwerpen in aardewerk met gezochte vormen en expressieve versieringen. Vanaf de Shang-dynastie (ong. 1600 – ong. 1100 v. J.C.), verschijnt er keramiek met wit glazuur, terwijl dat van de T'ang-dynastie bekend staat als "protoporselijn".

Enkele van de mooiste stukken uit de Keizerlijke Verzameling dateren uit het Song-tijdperk en zijn op hoge temperatuur gebrande stukken keramiek. In die tijd gaf men aan het Hof de voorkeur aan monochroom glazuur van blauwgroene kleur en de stukken die uit de *ju*-ovens kwamen, waarvan er vandaag nog slechts enkele oorspronkelijke exemplaren overblijven, waren de meeste gegeerde. De *ting*-ovens produceerden elegante en fijne stukken, waarvan de reliëfs of de etsen waren bedekt met wit glazuur. Ongelukjes en oneffenheden die bij het bakken ontstonden – scheurtjes en kristalvorming – geven de voorwerpen een buitengewoon esthetisch effect en aanvoelen. Het best gekend zijn de celadons en het veelkleurig glazuurwerk van de *chun*-stukken. Met de evolutie van de technieken en de invoering van kobaltblauw, begonnen de keizerlijke fabrieken van Ching-te-chen zich vooral toe te leggen op porseleinproductie. Geëmailleerde keramiek werd mettertijd meer iets voor het volk.

Porselein

De belangrijkste innovatie onder de Yuan-dynastie is onbetwistbaar de invoering van het uit West-Azië afkomstige kobaltblauw. Ervaren Chinese potbakkers brachten kobaltblauw onder de deklaag aan en verkregen bij het bakken een blauwe versiering. Zo ontstond het beroemde "blauw-en-wit" porselein, dat een van de grote Chinese uitvindingen is. In het begin van de XVe eeuw, deed er zich er een weergaloze innoverende evolutie voor in de geschiedenis van de porseleinkunst. Naast het blauw-en-wit, zijn de beroemdste versieringen die met ijzerrood onder de deklaag en koperrood op de deklaag, alsook het monochrome glazuur in rood, blauw, geel en bruin. Vanaf de periode van Hsuan-te (1426-1435), verschijnen er in email geschilderde versieringen op de deklaag, die meestal bestaan uit harmonieus bij meetkundige vormen passende bloemmotieven. De creaties worden alsmaar verscheidener en volmakter, ook al moeten we wijzen op het grote kwaliteitsverschil tussen stukken die voor de export waren bestemd en degene die aan het Keizerlijk Hof zouden worden gebruikt.

De Verzameling telt 10.000 stukken porselein, gaande van het tijdperk van K'ang-hsi (1662-1722) tot dat van Hsüan-t'ung (1909-1911). De meest verfijnde stukken dateren uit de periode van 1662 tot 1795, bijvoorbeeld het "ossenbloed"-glazuur en de *groene familie* uit het tijdperk van K'ang-hsi, de imitaties die in de jaren 1723-1735 werden gemaakt van *kuan*- en *ju*-stukken uit de Song-dynastie, alsook de versieringen in pasteltinten en de imitaties van lak en ander materiaal uit de periode van Ch'ien-lung (1736-1795).

Kunst- und Ausstellungshalle der Bundesrepublik Deutschland

Kalligrafie

Schrijven in Chinese lettertekens is altijd een geraffineerde en complexe kunstvorm geweest, gaande van de eeuwenoude orakelspreuken op dierenbeenderen, over votiefteksten op rituele voorwerpen in brons of jade, antieke documenten op bamboeplaatjes of rollen zijde tot kaligrafische teksten op papier of keramiek. Van bij het begin van het eerste millennium was kalligrafie reeds een unieke artistieke uitdrukingsvorm.

In de loop der eeuwen ontstonden er verscheidene opeenvolgende schrijfstijlen: sigillografisch schrift, scribaschrift, standaardschrift, cursief schrift... Ze zijn allemaal nauw verbonden met precisietechnieken voor het beheersen van de ademhaling en de arm- en polsbewegingen.

De oude lettertekens, met hun evenwichtige vormen en elegante penseelstreken, worden door de Chinese kalligrafen en archeologen als een schat van weergaloze waarde beschouwd. Zelfs in de moderne tijd, tot aan de Qing-dynastie, waren de meeste beroemde kalligrafen goede kenners van het oude schrift.

In het Han-tijdperk, werd het scribaschrift de norm voor het opschriften op gedenktekens en het opstellen van officiële documenten: de tekens zijn krachtig en opengewerkt, met rechte hoeken en lijnen.

In het midden van het T'ang-tijdperk, op het hoogtepunt van de oude cultuur, gaven de kalligrafen hun schrift een krachtiger en edeler stijl mee, vervolmaakten ze de structuur van de tekens en maakten ze sterker. Tijdens de Song-dynastie, was het gebruikelijk teksten van Oude Meesters te kopiëren om die geschriften aan de volgende generaties door te geven. Schrijven was een kwestie van zeer strikte vormregels.

Onder de Ming-dynastie kwam er meer artistieke vrijheid. De toenemende vereenvoudiging van de tekens leidde tot het cursieve schrift, een meer geëvolueerde en vrijere vorm van schrijven die tegelijk soepel en levendig was en beter geschikt voor snelschrift en kalligrafie.

Onder de Qing-keizers, bleven de kalligrafen de oude meesters wel kopiëren, maar zochten tegelijk naar iets nieuws. Ze lieten zich inspireren door wat er op oude monumenten stond gegraveerd en trachtten er de kwintessens van te vatten. Tegelijk drong er zich een vereenvoudigde en lossere vorm van kalligrafie op, die ontstaan was uit snel kladschrift. Het is een conceptueler schrift, waarin elk teken zich tijdens het schrijven met het volgende tracht te verbinden en tegelijk zijn oorspronkelijke vorm bewaart.

Schilderkunst

In de Chinese schilderkunst heeft de mens altijd centraal gestaan. De uitbeelding van de natuur ontwikkelde zich tot de Xe eeuw en de normen voor polychrome schilderijen werden vastgelegd in siècle verhandelingen over schilderkunst. Keizer Ming-huang (die heerste van 704 – 752) verleende de onderscheiding van "drievoudig meesterschap" aan kunstenaars die tegelijk uitblonden in schilderkunst, poëzie en kalligrafie. In die periode kwam ook de boeddhistische schilderkunst tot bloei. Vanaf de Song-dynastie, ontstond er – naast de kleinschalige natuurstudies waarin de achtergrond werd gesuggereerd door witte ruimten – een monumentale landschapsschilderkunst met Chinese inkt.

De werken van de grote landschapsschilders uit de Yuan-dynastie dienden als voorbeeld voor de schildersgeneraties van latere eeuwen. Tijdens de Ming-periode, groeide er een nieuwe

Kunst- und Ausstellungshalle der Bundesrepublik Deutschland

verscheidenheid van onderwerpen en stijlen, van regionale scholen en individualistische concepten. Bij het begin van de Qing-dynastie, herontdekte men de oude meesters en begon men ze te kopiëren. De opening naar het Westen en de kennismaking met Europese werken brachten de Chinese schilderkunst nieuwe materialen en technieken bij.

De Chinese schilderkunst profiteerde van een bijzonder rijke inbreng van concepten, thema's, stijlen en technieken, waarin excentrieke vormen van expressieve schilderkunst een plaats vonden. Zo trad deze kunst de moderne tijd binnen.

Beeldhouwkunst

Beeldhouwkunst heeft altijd in hoog aanzien gestaan bij de Chinezen. De oudste beeldhouwwerken in jade en ivoor die bij opgravingen werden ontdekt, dateren uit de Ve eeuw v. J.C.

De oudste gebeeldhouwde voorwerpen in lak van de Keizerlijke Verzameling gaan terug tot de Yuan-dynastie (1272 – 1368). Tot aan het begin van de XVe eeuw, waren de technieken zo geraffineerd, dat men in opdracht van de Keizer voorwerpen van lak met 36 gebeeldhouwde lagen maakte. De schoonheid van het lakwerk uit de Ming-periode, dat dikwijls opschriften en data draagt, berust op de dieprode kleur ervan, een kleur die vlammender wordt onder de Qing-dynastie, waaruit de meeste stukken lakwerk van de Keizerlijke Verzameling komen.

Onder de Ming-dynastie beleefde de miniatuurbeeldhouwkunst haar hoogtepunt. Ze werd bijzonder op prijs gesteld door de rijke kooplui en de hoge burgerij. Bamboe, hout, ivoor, jade, de hoorn van neushoorns, pitten, notendoppen en vogelbekken waren materiaal waarop die Chinese ambachtslieden werkten. Ook het Keizerlijk Hof kwam in de ban van die mode en onder invloed van de heersers nam de beeldhouwkunst een buitengewoon hoge vlucht. In sommige streken kwamen oude plaatselijke tradities tot verdere ontwikkeling: de werkplaatsen uit de streek van Nanking en Chia-ting, bijvoorbeeld, werden beroemd voor hun prachtig beeldhouwwerk op bamboe, een materiaal dat omwille van zijn schoonheid en zijn eenvoud zeer geliefd was bij erudieten.

Miniaturen en rariteitenkabinetten

Sedert de Ming-dynastie was het gebruikelijk geworden aan het Keizerlijk Hof allerlei – in China steeds geliefde – miniaturen en andere zeldzame of bizarre voorwerpen uit de natuur bijeen te brengen in rariteitenkabinetten. In die kistjes konden de voorwerpen zorgvuldig worden bewaard en desgevallend op aantrekkelijke wijze getoond. De Keizerlijke Verzameling heeft het grootste aantal van die "schattenkabinetten" (*uto-pao ko*) ter wereld. Ze werden geschonken door erkentelijke suzereinen of door buitenlandse ambassadeurs en geproduceerd in de keizerlijke fabrieken of door het Hof besteld bij befaamde werkplaatsen. Ze werden gemaakt van allerlei materiaal en in de meest uiteenlopende vormen. Pientere kunstenaars gaven hun verbeelding de vrije loop en vonden vakjes met verscheidene functies, verborgen bergplaatsen en andere geheime laden uit. Tijdens de Qing-dynastie werden die kistjes bewaard in de Verboden Stad, waar ze voor wat vermaak zorgden in het dagelijks leven van de heersende families.

Kunst- und Ausstellungshalle der Bundesrepublik Deutschland

De Keizerlijke Verzameling
van het Nationaal Paleismuseum Taipei (Taiwan)

Inleiding

Op 10 oktober 1925 werd te Peking het Paleismuseum ingewijd, omdat het Bestuurscomité van het Keizerlijk Paleis van de Qing-dynastie de aandacht van het publiek wilde vestigen op zijn werk, en wel op de plaats zelf waar het laatste Keizerlijk Hof leefde, binnen de muren van de Verboden Stad. De lange geschiedenis van de Keizerlijke Verzameling valt samen met die van de opeenvolgende Chinese dynastieën en het is dan ook terecht dat de nieuwe instelling "Paleismuseum" werd gedoopt. De Keizerlijke Verzameling van de Qing-dynastie, waarvoor het Paleismuseum verantwoordelijk was, is immens en ongelooflijk rijk. Alle werken werden verzameld sedert de Song-dynastie en bleven eeuwenlang bewaard tijdens de Yuan-, Ming- en Qing-dynastieën. Het Paleismuseum erfde dan ook niet alleen kunstvoorwerpen uit de laatste Qing-dynastie, maar uit heel de artistieke en culturele geschiedenis van China.

De Keizerlijke Verzameling

In geschriften die dateren uit een eeuw vóór onze tijdrekening, kan men lezen dat keizer Wu-ti kalligrafieën, schilderijen en oude bronzen voorwerpen verzamelde, ze op hun echtheid liet onderzoeken en er een tentoonstellingszaal voor bouwde. Ander keizers staan ervoor bekend dat ze zich zodanig door hun verzamelwoede lieten leiden, dat ze er de staatszaken voor verwaarloosden. Weer anderen waren zelf kunstenaar, dichter, kalligraaf of schilder. Sommige keizers gingen de geschiedenis in als mecenasen, anderen als stichters van de eerste keizerlijke academies voor schilderkunst en keramiek. De oudste bekende catalogus van de Keizerlijke Verzameling werd opgesteld onder keizer Hui-tsung (1101-1125) en vermeldt 7000 schilderijen en kalligrafieën, waarvan er vandaag minder dan 100 stuks overblijven. In de loop van de geschiedenis werd de Keizerlijke Verzameling immers uitgebreid of verwaarloosd, verstrooid door de Tataren in 1127, teruggevonden, hersteld of gedeeltelijk teruggekocht onder de heerschappij van keizer Kao-tsung (1127-1162). Men weet dat de Verzameling onder meer 200 schilderijen telde toen ze in het bezit kwam van de Mongoolse keizer Kublai Khan (1260-94). De Mongoolse overheersing ruimde plaats voor de Ming-dynastie, waarvan de verlichte heersers kunstenaars en schilders naar het Keizerlijk Hof riepen en aan de Verzameling talloze kunstvoorwerpen toevoegden die getuigen van weergaloze vindingrijkheid en technische volmaaktheid. Tijdens opeenvolgende economisch crisissen werd er veel brons gesmolten om nieuwe munten te slaan of was men gedwongen kunstwerken te verkopen. De wederopbouw en uitbreiding van de Verzameling gebeurde onder de Qing-dynastie, die haar stempel drukte op de huidige vorm en inhoud ervan. Kunstzinnige en dynamische heersers als ze waren, verzamelden ze oude en eigentijdse Chinese kunst, stelden hun tijdgenoten open voor buitenlandse artistieke invloeden en technieken en moedigden het werken met email en glas aan. Ze lieten zich informeren door – meestal Franse – missionarissen, stelden belang in schilderkunst, tekeningen en uurwerken uit het Westen. De meeste catalogi, kunstkritieken, gedichten en andere manuscripten dateren van het einde van de XVIIIe eeuw, alsmede de

Kunst- und Ausstellungshalle der Bundesrepublik Deutschland

volledigste tot op heden bekende beschrijving van de Keizerlijke Verzameling, de beroemde *Shih-ch'ü pao-chi*, naar de naam van de grote bibliotheek van keizer Kao-tsung.

Er kwamen periodes van politieke onzekerheid. In 1860 vielen Franse en Britse troepen het land binnen en brachten veel meesterwerken over naar Europese musea. Tot in 1900, vielen veel voorwerpen ten prooi aan brand en plunderingen. In 1912 werd de Chinese Republiek gesticht en vanaf 1925 werd de Verzameling in het Paleismuseum van de Verboden Stad opengesteld voor het publiek.

Maar daarmee was het veelbewogen bestaan van de Keizerlijke Verzameling nog niet ten einde. China kende nog een periode van grote onlusten, tijdens dewelke de kunstwerken moesten worden verplaatst. In 1931, tijdens het Mukden-incident, rukten de Japanners het noordwesten van China binnen. Ten aanzien van die bedreiging en onder het bevel van generaal Tsjang K'ai-sjek, werden de voornaamste kunstvoorwerpen verplaatst naar Shangai en Nanking. Na een adempauze, dreigde er een Japanse inval langs het noorden en de kust en moest de Verzameling opnieuw worden ingepakt en doorheen oorlogszones naar meer westelijke streken vervoerd. Tijdens die moeilijke tocht door de in het binnenland gelegen provincies Szechwan en Kweichow, stonden het konvooi en zijn kostbare lading bloot aan lucht- en artillerieaanvallen. Na de nederlaag van Japan, in 1945, keerde de Verzameling terug naar Nanking. Ingevolge de communistische opstand, moest ze echter opnieuw worden verplaatst en volgde ze de regering over des Straat van Formosa naar Taiwan. Na de aankomst in Taiwan van wat overeenkomt met één vijfde van de Verzameling die naar het zuiden van China was verplaatst, werden de schatten bewaard in Pei-Kou. In 1965, werd het Nationaal Paleismuseum heropgebouwd in een voorstad van Taipei en eindelijk opengesteld voor het publiek.

Het Nationaal Paleismuseum van Taipei (Taiwan)

Aangezien het Paleismuseum gebaseerd is op de typische structuur van een Keizerlijke Verzameling, kan het in dat opzicht worden vergeleken met het Louvremuseum, dat zijn rijkdom van zijn verzameling te danken heeft aan zijn illuster verleden. Na de aankomst in Taiwan, werd de Verzameling geleidelijk verrijkt met belangrijke historische en artistieke stukken die van andere regeringen kwamen of die na de nederlaag van Japan aan het Museum werden teruggeschonken. Sedertdien werd de Verzameling nog aangevuld door schenkingen van particulieren en dankzij een aankoopbeleid dat meer op kwaliteit steunt dan op kwantiteit. Nu staat het Museum voor de uitdaging de in de loop van de geschiedenis afgeknotte verzameling van keizerlijke oorsprong om te vormen tot een overtuigende weerspiegeling van de geschiedenis van de Chinese cultuur in al haar continuïteit, van het Neolithicum (10.000 tot 5.000 v. J.C.) tot de moderne tijd en de Republiek (sedert 1912).

Wegens de omvang van zijn verzameling – meer dan 640.000 stuks: antiquiteiten, bronzen voorwerpen, kalligrafieën, schilderijen, porcelein, kaden, zeldzame boeken enz. – wordt het Nationaal Paleismuseum van Taipei (Taiwan) beschouwd als een van de grootste instellingen ter wereld, naast het Louvre te Parijs, het British Museum te Londen en het Metropolitan Museum of Art te New York. Het is alle dagen open en krijgt zo'n 3 miljoen bezoekers per

Kunst- und Ausstellungshalle der Bundesrepublik Deutschland

jaar. Aangezien het in Taiwan niet erg centraal gelegen is en omdat men de culturele schatten in eenieders bereik wil brengen, heeft het Museum een rondreizende tentoonstelling georganiseerd met een honderdtal werken die bestand zijn tegen vervoer en weersveranderingen. Daarnaast laat het op heel het eiland een reeks imitaties van juwelen van de Verzameling rondgaan.

Om de continuïteit van de ontwikkeling van de Chinese kunst sedert haar oorsprong te verzekeren en om het scheppingsproces te bevorderen, werd er een galerij voor moderne kunst geopend waar aan het museum uitgeleende hedendaagse kunstwerken worden getoond. Op dezelfde wijze heeft het museum tentoonstellingen van Westerse moderne kunst georganiseerd in samenwerking met de gemeenschap van internationale musea. Zo kunnen de Taiwanese bezoekers kennismaken met de kunstexpressies uit alle continenten en een ruimere kijk krijgen op andere culturen. Het museum heft ook tentoonstellingen gehouden met werk van verscheidene musea van het Chinese vasteland en van Taiwanese privé-verzamelaars.